

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **B. T. T.**, zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 43 A 85/2022-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky usnesením ze dne 28. 4. 2022, č. j. OAM-78686-17/ZM-2021, zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Proti prvostupňovému rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí o odvolání podala žalobkyně správní žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl.

[3] Krajský soud nepovažoval obecnou výtku žalobkyně, že důvod pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyl v jejím případě naplněn, za samostatný žalobní bod, neboť se podle něj jednalo toliko o pouhé konstatování, že důvod pro zastavení řízení naplněn nebyl, a citaci příslušného ustanovení. Žalobkyně dle krajského soudu neuvedla žádné skutkové okolnosti ani nijak nespecifikovala, proč má za to, že důvod pro zastavení řízení nebyl naplněn. Také ve vztahu k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobkyně dle krajského soudu nevznesla žádné konkrétní tvrzení. Krajský soud podotkl, že okolnosti řešené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 137/2018-44, byly odlišné od projednávané věci, neboť tehdy byly uplatněny dostatečně konkrétní námitky, které zpochybnilly okolnosti ukončení pracovního poměru. Naproti tomu žalobkyně nepřednesla žádné argumenty, které by vyvracely skutečnosti vyplývající ze sdělení zaměstnavatele. Správní orgány tak neměly povinnost podrobněji se zabývat okolnostmi ukončení žalobkynina pracovního poměru.

[4] Dle krajského soudu nelze souhlasit s žalobkyní ani v tom, že by se prvostupňový orgán neřídil předešlým závazným právním názorem žalované. Dále krajský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečného vypořádání se s nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí. Jako nedůvodnou krajský soud shledal i žalobní výtku, že závěry správních orgánů o uplynutí platnosti zaměstnanecké karty nemají oporu ve správním spise. Otázkou rozporu § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě se správní soudy zabývaly opakovaně a potvrdily konformitu daného ustanovení s unijním právem. Ustanovení § 169r zákona o pobytu cizinců správním orgánům neukládá povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Nadto aktuální judikatura správních soudů dovodila, že v případě zastavení řízení se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života neposuzuje, neboť o žádosti není meritorně rozhodováno. Námitku žalobkyně, že prvostupňový orgán jí v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neumožnil seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, shledal krajský soud nedůvodnou proto, že žalobkyně neuvedla, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž namítá, že žalobní námitka týkající se nenaplnění důvodu pro zastavení řízení je sice stručná, rozhodně ji však lze považovat za řádný žalobní bod. Stěžovatelka v žalobě jednoznačně uvedla skutkové tvrzení, že důvod pro zastavení správního řízení [tedy důvod podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] nebyl v dané věci naplněn. Z odkazu na dané ustanovení je zřejmé, že stěžovatelka je toho názoru, že žádost podala v době, kdy k tomu byla oprávněna. Na jiných místech žaloby a v replice stěžovatelka taktéž uvedla, že nebylo postaveno najisto, zda došlo k ukončení pracovního poměru, a že závěr správních orgánů o uplynutí platnosti zaměstnanecké karty nemá oporu ve správním spise.

[6] Dále stěžovatelka dodává, že pro věc podstatné okolnosti řešené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 137/2018-44, nebyly natolik odlišné

pokračování

od nyní projednávané věci, aby nebylo možné právní závěry z odkazovaného rozsudku aplikovat. Stěžovatelka odkazuje na judikaturu krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že sdělení zaměstnavatele o skončení pracovního poměru neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr, že pracovní poměr skutečně skončil. Proto se stěžovatelka domnívá, že v její věci nebyl prokázán zánik platnosti zaměstnanecké karty *ex lege* podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pracovní poměr u společnosti DZ Klatovy, a.s., (dále jen „DZ“) stále trvá, neboť dosud nebyl v souladu se zákoníkem práce řádně ukončen. Negativní skutečnost spočívající v absenci řádného písemného ukončení pracovního poměru v podstatě nelze prokázat, přesto se stěžovatelka rozhodla podat civilní žalobu na určení trvání pracovního poměru, řízení je u Okresního soudu v Klatovech vedeno pod sp. zn. 8 C 157/2024. Závěr krajského soudu, že prvostupňový orgán se řídil závazným právním názorem žalované, je nesprávný, protože žalovaná určila, že prvostupňový orgán má zajistit písemnost svědčící o soukromoprávním jednání, jímž byl pracovní poměr rozvázán. Krajský soud nesprávně posoudil též námitku porušení § 68 odst. 2 správního řádu, neboť je zřejmé, že ve výroku není uveden konkrétní důvod, pro který bylo řízení zastaveno.

[7] Je zcela zřejmé, že rozhodnutí o zastavení řízení má pro stěžovatelku stejné důsledky jako meritorní rozhodnutí, neboť se tímto rozhodnutím fakticky ukončuje legální pobyt stěžovatelky na území. Stěžovatelka měla mít možnost reagovat na sdělení zaměstnavatele o ukončení pracovního poměru. Dalším následkem odepření meritorního přezkumu je skutečnost, že se prvostupňový orgán nezabýval přiměřeností svého rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka přitom byla v dobré víře, že má po celou dobu platnou zaměstnaneckou kartu, při vyřizování dokumentů totiž spoléhala na svého zaměstnavatele. Neměla v úmyslu porušovat zdejší právní předpisy, její minimální míru „provinění“ stejně jako její věk a ekonomickou situaci bylo na místě zohlednit. Dle jedné z linií judikatury navíc správní orgány mají povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí také tehdy, je-li řízení zastaveno. Není pravdou, že by se správní orgány zabývaly přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky v rámci řízení o správním vyhoštění. Ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU, v souladu se zásadou přednosti unijního práva by tak měla být aplikována úprava ve směrnici. Zánik zaměstnanecké karty *ex lege* nevyhovuje požadavkům směrnice, dle které musí rozhodnutí o odmítnutí žádosti obsahovat odůvodnění a musí být možné vůči němu brojit opravným prostředkem.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na napadený rozsudek a navrhla soudu, aby kasační stížnost odmítl, eventuálně zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by měl přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)], a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka především namítá, že krajský soud pochybil tím, že se blíže nezabýval námitkou nenaplnění důvodu pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[12] Krajský soud se touto námitkou stěžovatelky blíže nezabýval, protože dospěl k závěru, že se nejedná o samostatný žalobní bod. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat mj. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobcům ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, č. 488/2005 Sb. NSS). Současně Nejvyšší správní soud dodává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Jako konkrétní žalobní body, ke kterým by se mohl soud konkrétně vyjádřit, bylo možné považovat pouze takové námitky, z nichž bylo možné jasně dovodit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené (tj. nikoliv například pouze prvostupňově) rozhodnutí za nepřezkoumatelné či nezákonné. Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.

[13] Předně je třeba zdůraznit, že soud má povinnost zabývat se žalobou jako celkem, přípustnost jednotlivých žalobních bodů proto nelze hodnotit izolovaně od zbytku žalobních tvrzení. Stěžovatelka obsah žaloby rozdělila na jednotlivé části označené písmeny A) až E). Z odůvodnění napadeného rozsudku je pak seznatelné, že krajský soud hodnotil jednotlivé části žaloby z pohledu, zda se jedná o projednatelné žalobní body, izolovaně. V důsledku toho dospěl k závěru, že část A) žaloby nepředstavuje projednatelný žalobní bod, neboť stěžovatelka v této části žaloby uvedla toliko obecnou výtku, že nebyl naplněn důvod pro zastavení řízení, a poté citovala text zákona. Krajský soud tak postupoval nesprávně, když nehodnotil, zda ostatní části žaloby neobsahují tvrzení, která by námitku nenaplnění důvodu pro zastavení řízení dostatečně konkretizovala.

[14] I přes výše popsanou výtku Nejvyšší správní soud (po zhodnocení celého obsahu žaloby) dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud. Prosté tvrzení, že ve věci nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení, a odkaz na zákonné ustanovení nelze ve světle výše citované judikatury považovat za projednatelný žalobní bod. Ani v ostatních částech žaloby (a ani v replice) stěžovatelka toto své tvrzení blíže nerozvedla. Stěžovatelka v replice sice uvedla, že důvod pro zastavení řízení nebyl dán, neboť nebylo postaveno najisto, že došlo k soukromoprávnímu ukončení pracovního poměru. Tato argumentace se však vztahuje k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jedná se o výtku procesního nedostatku, nikoliv věcné nezákonnosti. Stěžovatelka navíc ani v replice neuvedla žádné konkrétní skutkové okolnosti, kterými by argumentovala, proč dle ní nedošlo k ukončení pracovního poměru, resp. nezpochybnila oznámení zaměstnavatele potvrzující toto

pokračování

ukončení. Lze tak uzavřít, že žalobní výtky týkající se nedostatku důvodů pro zastavení řízení není řádně uplatněným žalobním bodem.

[15] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nevznesla žádné konkrétní tvrzení ve vztahu k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Poukazuje při tom na rozsudky Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu, z nichž podle ní vyplývá, že správní orgány měly povinnost prokázat, že došlo k soukromoprávnímu ukončení pracovního poměru.

[16] Ani s touto kasační námitkou stěžovatelky se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Krajský soud se s žalobní výtkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu náležitě vypořádal, přičemž správně vyhodnotil, že závěr správních orgánů o zániku zaměstnanecké karty stěžovatelky má dostatečnou oporu ve správním spise.

[17] Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zásada materiální pravdy vyjádřená v citovaném ustanovení správního řádu ukládá správním orgánům činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu. Je-li skutkový stav nejasný nebo mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer dokazováním. Vyšetřovací povinnost správních orgánů není bezbřehá, zvláště pak v řízeních zahajovaných na žádost účastníka řízení. Na druhou stranu je nutné přihlídnout k tomu, že v projednávané věci to byl prvostupňový orgán, kdo do řízení vnesl argumentaci zánikem stěžovatelčiny zaměstnanecké karty. Bylo tak povinností správních orgánů tuto skutečnost náležitě prokázat. Dle Nejvyššího správního soudu tak učinily.

[18] Stěžejním důkazem pro objasnění skutkového stavu je oznámení zaměstnavatele DZ ze dne 19. 10. 2020, ze kterého vyplývá, že s účinností ke dni 19. 10. 2020 byl ze strany stěžovatelky ze zdravotních důvodů předčasně ukončen pracovní poměr ve zkušební době. Stěžovatelka v tomto kontextu namítá, že oznámení zaměstnavatele nemůže představovat dostatečný podklad pro závěr o ukončení pracovního poměru, protože zaměstnavatel je pouze jednou ze stran pracovněprávního vztahu. Jeho oznámení tudíž nesvědčí o tom, že skutečně došlo k nutnému soukromoprávnímu jednání, kterým byl pracovní poměr ukončen. Stěžovatelka se však mylí, pokud presumuje, že oznámení zaměstnavatele nemůže mít *a priori* žádnou důkazní hodnotu, neboť důkazním prostředkem může být v podstatě cokoliv, co může svědčit o stavu věci. Správní orgány tak mohly z oznámení zaměstnavatele vycházet, pokud stěžovatelka správnost, či pravdivost oznámení nezpochybnila.

[19] Právě procesní pasivita stěžovatelky odlišuje projednávaný případ od rozsudků Krajského soudu v Plzni. Jak uváděl již krajský soud v napadeném rozsudku, okolnosti řešené v jeho rozsudku č. j. 57 A 137/2018-44 byly odlišné od nyní projednávané věci, neboť tam byly uplatněny konkrétní žalobní námitky, jimiž byly zpochybněny okolnosti ukončení pracovního poměru. Za takových okolností je namístě trvat na tom, aby správní orgány postavily najisto, zda skutečně došlo k soukromoprávnímu ukončení pracovního poměru. Avšak stěžovatelka v odvolání či správní žalobě ukončení pracovního poměru řádně nezpochybnila, pouze obecně uvedla, že důvod k zastavení řízení nebyl dán. Takto uplatněná argumentace je zjevně nedostatečná pro zpochybnění skutkových zjištění opatřených správními orgány (zejména obsah oznámení zaměstnavatele o ukončení pracovního poměru). Na základě totožných důvodů lze odmítnout též odkaz stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 1. 2021, č. j. 57 A 90/2020-53, neboť také

v tomto případě soud správním orgánům vytkl, že se nedostatečně vypořádaly s námitkami žalobce zpochybňujícími jejich zjištění.

[20] Ani odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 Azs 62/2020-40, není pro věc relevantní. V tomto rozsudku (stejně jako v rozsudcích ze dne 8. 9. 2020, č. j. 2 Azs 51/2020-32, ze dne 29. 7. 2020, č. j. 1 Azs 134/2020-32, a ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 42/2020-33) Nejvyšší správní soud správním orgánům vytkl, že dostatečně neobjasnily skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci, neboť jediným podkladem pro závěr správních orgánů o ukončení pracovního poměru představovala informace oblastního inspektorátu práce, jejíž obsah byl zpochybněn jak tvrzeními účastníků řízení, tak dalšími podklady založenými ve správním spise. K obdobné situaci však v projednávaném případě nedošlo.

[21] Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správní orgány dostatečně podložily závěr ohledně předčasného zániku zaměstnanecké karty stěžovatelky. Oznámení zaměstnavatele o ukončení pracovního poměru má samo o sobě vypovídající hodnotu, pokud není účastníkem řízení náležitě rozporováno. Stěžovatelka přitom v projednávané věci zjištění správních orgánů náležitě nezpochybnila, netvrdila žádné konkrétní skutečnosti ohledně ukončení, či neukončení pracovního poměru u společnosti DZ.

[22] Nedůvodnou je též námitka stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil porušení § 68 odst. 2 správního řádu. Krajský soud odkázal na rozhodnutí o odvolání, ve kterém již žalovaná uvedla, že výrok prvostupňového usnesení obsahuje právní ustanovení, podle něhož je řízení zastaveno, přičemž toto ustanovení upravuje pouze jediný důvod. Krajský soud dále dodal, že důvod zastavení řízení je podrobněji rozveden v odůvodnění usnesení. Krajský soud rovněž neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňoval náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť obsahuje řešení otázky, která byla předmětem řízení, právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, i označení žalobkyně (stěžovatelky) jakožto účastnice správního řízení. Takové vypořádání žalobní námitky je dle Nejvyššího správního soudu zcela pro rozhodovanou věc dostatečné.

[23] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu, ke kterému došlo tím, že prvostupňový správní orgán neseznámil stěžovatelku s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním.

[24] Krajský soud odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které musí účastník řízení namítající porušení § 36 odst. 3 správního řádu upřesnit, jaké podklady neměl k dispozici, a uvést, jak mohla vada ovlivnit výsledek řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 168/2022-54, a ze dne 22. 4. 2024, č. j. 9 Ads 12/2023-38). Dle krajského soudu stěžovatelka neuvedla, s jakými podklady se nemohla seznámit, a zejména neuvedla, jaký vliv mělo mít neseznámení s podklady na výsledek správního řízení. I tato žalobní námitka tak byla dle krajského soudu formulována příliš obecně. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožnil.

[25] Závěr o obecnosti argumentace stěžovatelky je opět výsledkem izolovaného hodnocení jednotlivých částí žaloby. Z kontextu ostatních žalobních tvrzení je zřejmé, že stěžovatelka brojila proti tomu, že jí prvostupňový orgán předem nesdělil, že za účelem

pokračování

rozhodnutí o žádosti opatřil oznámení zaměstnavatele DZ ze dne 19. 10. 2020, a nedal tak stěžovatelce možnost proti obsahu tohoto sdělení brojit. Z dalšího obsahu žaloby je navíc zřejmé, že stěžovatelka rozporuje pravdivost oznámení zaměstnavatele, neboť je přesvědčena, že její pracovněprávní vztah nebyl řádně ukončen. Nejvyšší správní soud tak na rozdíl od krajského soudu považuje žalobní námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu za řádně zdůvodněnou.

[26] Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán stěžovatelku neseznámil s podklady pro rozhodnutí a neumožnil jí, aby se ve věci vyjádřila, předtím, než vydal prvostupňové rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nicméně přihlédl k tomu, že dřívější prvostupňové rozhodnutí ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021, bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 5. 4. 2022, č. j. MV-36887-4/SO-2022, a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. V následujícím řízení pak již stěžovatelce bylo známo, že prvostupňový správní orgán vycházel z oznámení zaměstnavatele DZ ze dne 19. 10. 2020, a měla prostor se k tomuto podkladu dostatečně vyjádřit. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že prvostupňový orgán sice postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, avšak tato vada v konkrétním případě nezpůsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[27] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány nebyly povinny zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí, neboť řízení bylo procesně zastaveno. Konkrétně namítá jednak rozdílnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jednak rozpor zákonné úpravy s unijním právem.

[28] Jádro argumentace krajského soudu v této otázce spočívá v tom, že v případě zastavení řízení se přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje, neboť o žádosti není meritorně rozhodováno. Pokud totiž nebyly splněny podmínky pro věcné projednání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, a ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 Azs 38/2020-64).

[29] Krajský soud vyšel z judikatury, která je ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci ustálená. Otázka posouzení dopadů rozhodnutí o zastavení řízení sice byla předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52), nikoliv však ve vztahu ke skutkovým okolnostem rozhodným pro nyní posuzovanou věc. Předkládající senát upozornil na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. 10 Azs 107/2024-49, ze kterého plyne, že by se měl správní orgán zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života cizince, pokud nepřiměřenost vyplývá na první pohled, pokud na ni poukazují zjevné okolnosti případu nebo pokud cizinec takovou nepřiměřenost v řízení tvrdí a prokazuje. Usnesení č. j. 10 Azs 107/2024-49 tak zjevně významně rozšiřuje množinu případů, ve kterých má být posuzována přiměřenost rozhodnutí o zastavení řízení.

[30] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu věc dosud nerozhodl, bylo tak namístě uvažovat o tom, zda řízení přerušit a vyčkat na toto rozhodnutí. Soud v projednávané věci dospěl k závěru, že není nutné vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť jakýkoliv jeho výsledek nemůže mít dopad na projednávanou věc. I v případě, že by se rozšířený senát přiklonil k výkladu desátého senátu (tedy ve prospěch stěžovatelky), nebylo by namístě požadovat po správních orgánech, aby posuzovaly přiměřenost rozhodnutí o zastavení řízení, neboť nepřiměřenost rozhodnutí nevyplyvá na první pohled, nepoukazují na ni

zjevné okolnosti případu a ani sama stěžovatelka v řízení před správními orgány nepoukázala na žádné skutečnosti, které by měly svědčit o nepřiměřenosti rozhodnutí. Projednávaný případ tak nespadá ani do výjimky formulované v usnesení č. j. 10 Azs 107/2024-49. Kasační námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[31] Stěžovatelka dále argumentuje, že institut zrušení zaměstnanecké karty *ex lege* dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU.

[32] Otázku konformity § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s unijním právem řešil Nejvyšší správní soud již opakovaně. Dospěl přitom k závěru, že soulad daného ustanovení se směrnicí 2011/98/EU je natolik zřejmý, že není nutné pokládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 4 Azs 275/2019-27, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2023, č. j. 1 Azs 98/2023-53). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od svých dříve vyslovených právních názorů odchylovat, v podrobnostech proto odkazuje na odůvodnění předchozích rozsudků. Ostatně ani stěžovatelka v kasační stížnosti nenabídla žádné důvody pro zpochybnění dříve učiněných závěrů. Toliko vyjádřila nesouhlas s rozsudkem č. j. 4 Azs 275/2019-27 s tím, že nesoulad národní úpravy s unijním právem je podle ní zjevný již se samotného znění těchto předpisů. Toto tvrzení však stěžovatelka nijak argumentačně nepodložila.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu